


MỤC LỤC

How is your dating life?	6	Có người ngồi cạnh	104
Cô nương xin đừng khách sáo	16	Cái ôm	116
Tớ nói dối kém lắm	24	Có khi còn ghen hơn	126
Nếu tớ chạy lại	34	Những ngày vui ấy sẽ có Vân gần bên	134
Tin Vân là đủ	44	Chốn an toàn của tớ	142
Hi vọng có gì đấy hay ho	52	Mẹ tớ thích Vân	150
Ngoài đẹp trai cần các đức tính gì?	60	Bạo hơn một chút là được	158
Bạn gái thì cũng vậy	68	Là tớ yêu Vân	166
Dịu dàng với người khác	78	Yêu nên thế	176
Không thấy phiền đâu	86	Cô ấy dẫn anh vào nhà	186
Tớ không biết tán	96	Muốn bên Vân	192



*How is your
dating life?*

*Tớ luôn muốn đi Anh, có thể
tớ sẽ thích ở đó. Nhưng giờ tớ
muốn gặp cậu ở Hà Lan, nên
nó thành nước thứ ba.*



Hà Lan tháng Một. Tiết trời lạnh buốt. Cây cối xơ xác, chỉ còn trơ trọi những cành khẳng khiu. Không có dấu hiệu nào của sự sống mới. Những bông tuyết rơi dày đặc, phủ kín mảnh sân trước tòa chung cư bốn tầng cũ kĩ. Trong không khí ẩm đạm, lạnh lẽo này, cô cầm trên tay tách trà bạc hà, hít thật sâu để làn khí ấm nóng từ chiếc cốc tràn vào trong cơ thể đang co ro vì cái lạnh.

Vậy là đã gần một năm kể từ khi cô đặt chân tới Hà Lan. Nơi cô ở là một trong những thành phố lâu đời nhất tại đây, cách Amsterdam hai giờ đồng hồ đi tàu. Cô thuê căn studio nhỏ gần trung tâm thành phố để tiện cuối tuần sẽ ra ngoài đi loanh quanh khu chợ trời và thưởng thức những món ăn đặc sản Hà Lan chính gốc. Thỉnh thoảng cô tản bộ quanh công viên gần đó rồi đem theo máy tính

ngồi học dưới tán cây. Cô đặc biệt thích cảm giác được làm việc giữa thiên nhiên thoáng đãng, tươi mát. Nó khiến đầu óc cô tràn đầy sức sáng tạo và tập trung theo cách thoải mái nhất.

Nhưng cho đến khi dịch Covid tới và “giam giữ” cô trong bốn bức tường. Thời gian đầu cô cảm thấy vô cùng bí bách, chỉ muốn chạy ngay đến không gian làm việc đầy-nắng-và-gió kia, hoặc chí ít thì cũng tới trường. Dần dần theo thời gian, cô vui vẻ thích nghi được với sự thay đổi, tìm cho mình một số niềm vui mới. Ngoài việc viết luận, đọc sách, xem phim, cô tập thiền vào mỗi sáng thức dậy. Đến chiều tối, hoàn tất mọi việc, cô sẽ pha cho mình tách trà nóng, ngồi thư giãn trên chiếc sofa đơn màu be và bắt đầu... mơ mộng. Trong khung cảnh hoàng hôn hiện lên qua khung cửa sổ và tiếng nhạc thập niên chín mươi phát ra từ máy hát đĩa than, cô liên tưởng đến những bức tranh cuộc sống. Dường như cô còn lắng nghe được suy nghĩ sâu thẳm bên trong mình.

Lúc này đây, cô đang nghĩ về sinh nhật năm nay của mình, thẫn thờ phát hiện mình sắp thêm một tuổi. Tiếng *ting* từ điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man. Cô với tay lấy điện thoại trên bàn, mở khóa màn hình. Một dòng tin nhắn vồn vện hai từ “Chào Vân”. Cách đây

mấy ngày, cô chấp nhận lời mời kết bạn từ cậu bạn thời cấp Hai trên Facebook. Cô nhớ mang máng anh là người học giỏi Toán nhất lớp và là chân chạy vật của cô giáo. Nhận được tin nhắn, cô có chút ngạc nhiên vì cứ nghĩ anh chỉ kết bạn cho vui. Tuy vậy, cô nhún vai và trả lời.

- Chào Thiên. - Cô gửi *sticker* chú rồng Qoobee vậy tay.

- Mò được tờ hay vậy?

Hai phút sau anh nhắn lại:

- Ờ tờ có trợ giúp đó. Nói chuyện với Việt xong, Việt kêu Lan tìm cho vì mình tò mò.

- Tò mò chi? Hỏi đi mình trả lời cho. - Cô rộng rãi đáp.

- Vân đang ở Việt Nam phải không?

- Hiện tại thì tớ đang ở Hà Lan. Thiên đang ở đâu?

- Tớ đang đi làm ở Singapore. Cậu ở bên đó đi làm hay học tiếp? - Anh nhắn tiếp. - Ấy chết mà tớ lại đi nhắn vào giờ oái ọm.

Cô nhìn lên đồng hồ, thấy mới tám giờ tối, cũng không đến mức oái ọm lắm.

- Không sao! Tớ đang học thạc sĩ bên này.

- Tớ hơi bị tò mò chuyện sau cấp Hai của các bạn. Hồi đó tớ mãi chơi quá không biết gì. Nếu cậu rảnh, chúng ta có thể trò chuyện.

Đang ung dung thưởng trà nên cô vui vẻ với lời đề nghị

này. Cô và anh bắt đầu bằng câu chuyện tại sao lại đang ở nước ngoài. Cô kể rằng sau bốn năm đại học ở Việt Nam và đi làm ở công ty truyền thông, cô muốn trải nghiệm nền văn hóa châu Âu đồng thời học lên cao hơn nên quyết định đi học thạc sĩ tại Hà Lan. Còn với anh thì học đại học và thạc sĩ tại Singapore, rồi ở lại làm việc cho đến bây giờ. Singapore như ngôi nhà thứ hai, anh quá quen thuộc với nhịp sống nơi đây, gắn bó với nhiều đồng nghiệp, bạn bè lâu năm.

Tuy có hai hướng đi khác nhau và đều trải qua những khó khăn riêng nhưng sau cùng, cô và anh đều cảm thấy hài lòng và biết ơn với những trải nghiệm đã tạo nên mình của ngày hôm nay. Giờ ở tuổi trưởng thành nhìn lại bóng dáng năm mười một tuổi, cô bồi hồi gỡ:

- Hồi đi học, tớ nhát nên ít nói chuyện với các bạn. Giờ ra chơi, tớ toàn ở lại lớp cầm cú ôn bài.

- Tớ cũng vậy. Bạn thân nhất của tớ là sách vở và bây giờ cũng thế.

- Vậy hả? Tớ lại đoán cậu là người hướng ngoại cơ.

- Sao cậu nghĩ vậy?

- Tại cậu *add friend* tớ để nói chuyện. Thế là bạo dạn rồi. - Từ trước đến nay, vòng tròn các mối quan hệ của cô khá nhỏ, cô tin rằng mỗi người bạn trong vòng tròn đó đều

là người tốt, sẵn sàng giúp đỡ lúc cô gặp khó khăn.

- Tớ hướng nội và còn cảm tính nữa Vân ạ. Tự dưng nghĩ thì làm thôi.

Dù làm ở công ty truyền thông, cô không giống con người của làng truyền thông. Cô khá trầm tính, thích không gian riêng suy nghĩ và tìm cảm hứng. Trong không gian đó, biết bao ý tưởng thành linh xuất hiện thôi thúc cô thực hiện ngay lập tức. Bởi vậy, cô gật gù, đồng cảm với con người hướng-nội-theo-kiểu-cảm-tính kia.

- Tớ không khác cậu là mấy. - Cô bảo.

- Có phải thế nên cậu trả lời tớ?

- Cái này thực ra bạn nhắn tin thì tớ trả lời thôi.

Tin nhắn vừa gửi đi, cô kéo lại đoạn *chat* chỉ mấy phút trước, nhận ra rằng không những cô đã kể cho anh nghe chuyện đi làm ở Việt Nam và còn hăng hái kể về thời gian cô mới sang Hà Lan du học. Cô bèn gửi Qoobee ngược ngùng.

- Tớ với cậu ôn lại với nhau nhiều chuyện thật. Nhưng ngoài đời tớ ít nói lắm. Toàn đóng vai khán giả là chính.

- Ồ chúng ta đâu mất gì. Nếu ngược lại thì tớ cũng thích ngồi nghe mà.

- Vậy là thích nghe hay thích nói đây?

- Cả hai. À này, cậu còn nhớ hồi xưa lớp mình hay rủ nhau chơi *Audition* không?